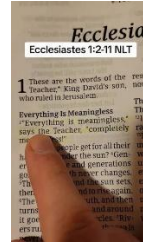
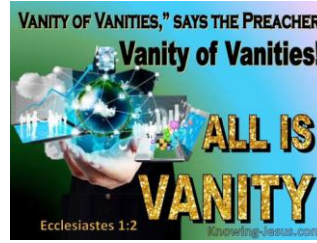
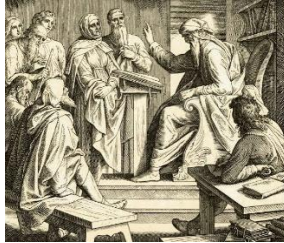

บทเทศน์และข้อคิด วันพฤหัสบดีที่ 24 กันยายน 2026 (แม่พระไถ่ทาส หรือ แม่พระชนมจัน)

บทอ่านที่หนึ่งจากหนังสือปัญญาจารย์ 1:2-11

“ทุกสิ่งอนิจจัง...แล้วชีวิตของเรามีความหมายหรือไม่?”

1 หนังสือปัญญาจารย์เปิดฉากด้วยถ้อยคำที่ฟังแล้วแทบหมดกำลังใจว่า **“อนิจจัง อนิจจัง ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง”**

ผู้เขียนมองดูโลกแล้วตั้งคำถามว่า มนุษย์ตรากตรำทำงานไปทั้งหมดนั้น แล้วสุดท้ายได้ อะไร? คนรุ่นหนึ่งจากไป คนรุ่นใหม่เข้ามา ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วตก ลมพัดวนไปมา แม่น้ำไหลลงทะเล แต่ทะเลก็ไม่เคยเต็ม ทุกอย่างเหมือนเคลื่อนไหว แต่ดูราวกับไม่ได้ไปถึงไหนเลย ฟังแล้วอาจรู้สึกเหมือนผู้เขียนกำลังพูดว่า “ชีวิตไม่มีความหมาย” แต่ความจริงท่านไม่ได้สอนให้เราสิ้นหวัง ท่านกำลังรื้อถอน “ความหมายจอมปลอม” เพื่อให้เราพบความหมายแท้ในพระเจ้า **“อนิจจัง”** ไม่ได้แปลเพียงว่าไร้สาระ

คำภาษาฮีบรูที่ใช้คือคำว่า **hevel** แปลตรงตัวว่า “ลมหายใจ” “ไอหมอก” หรือ “ควันที่ลอยผ่านมือ” ไอหมอกมีอยู่จริง เรามองเห็นได้ แต่เมื่อพยายามคว้าไว้ มันกลับหลุดหายไป ดังนั้น **ผู้เขียนไม่ได้บอกว่าชีวิตไม่มีคุณค่า แต่กำลังเตือนว่า สิ่งที่เราพยายามยึดเอาไว้เป็นหลักประกันสูงสุดนั้น ไม่มีสิ่งใดอยู่ในมือเราได้ตลอดไป** เงินทองมีประโยชน์ แต่รับประกันความสุขไม่ได้

อำนาจทำให้คนเชื่อฟัง แต่บังคับให้ใครรักเราไม่ได้

ชื่อเสียงทำให้คนรู้จักเรา แต่ไม่ได้แปลว่าจะมีใครรู้จักหัวใจเรา

เทคโนโลยีช่วยให้เราประหยัดเวลา แต่ไม่ได้ทำให้เรารู้ว่าจะใช้เวลาที่เหลือเพื่ออะไร เราอาจมีโทรศัพท์ที่จดจำใบหน้าเราได้ แต่กลับไม่มีใครสักคนที่เข้าใจน้ำตาของเรา เรามี “ผู้ติดตาม” หลายพันคน แต่บางครั้งไม่มีเพื่อนสักคนที่เรากล้าโทรหาในยามที่ สอง นี่คือน **hevel** — มีอยู่จริง แต่จับไว้ไม่ได้ **“ไม่มีสิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์”**

ถ้อยคำนี้ไม่ได้หมายความว่าโลกไม่มีสิ่งประดิษฐ์ใหม่ แต่หมายความว่า แม้เครื่องมือจะเปลี่ยนไป หัวใจมนุษย์ยังต่อสู้กับปัญหาเดิม ๆ

เมื่อก่อนมนุษย์แย่งที่ดิน วันนี้แย่งพื้นที่ในโลกออนไลน์

เมื่อก่อนนินทาคนที่ตลาด วันนี้นินทากันในกลุ่มแชต

เมื่อก่อนสร้างอนุสาวรีย์ให้ตนเอง วันนี้สร้างภาพลักษณ์และยอดไลก์

เครื่องมือทันสมัยขึ้น แต่ความโลภ ความอิจฉา ความกลัว และความกระหายการยอมรับยังเหมือนเดิม

มนุษย์ส่งยานออกไปสำรวจอวกาศได้ไกลขึ้น แต่บางครั้งกลับเดินข้ามห้องไปขอโทษคนในครอบครัวไม่ได้ เรารู้ว่าโลกอยู่ห่างดวงอาทิตย์เท่าไร แต่ไม่รู้ว่าหัวใจของเราอยู่ห่างจากพระเจ้าเพียงใด ปัญญาจารย์จึงไม่ได้ถามว่า “วันนี้เราผลิตอะไรใหม่?” แต่ถามว่า “หลังจากทำสิ่งต่าง ๆ มากมายแล้ว เรากลายเป็นมนุษย์แบบไหน?”

2 อยากเล่าเรื่องจากประวัติศาสตร์ให้ฟัง

มีเรื่องเล่าเก่าแก่เกี่ยวกับพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช แม้รายละเอียดจะเป็นตำนานสอนใจมากกว่าหลักฐานประวัติศาสตร์โดยตรง เล่าไว้ว่า ก่อนสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงขอให้จัดพิธีศพโดยให้พระหัตถ์ทั้งสองยื่นออกมานอกโลง

ข้าราชการบริหารถามด้วยความสงสัยว่า “เหตุใดพระองค์จึงต้องการเช่นนั้น?”

พระองค์ทรงตอบว่า “เพื่อให้ทุกคนเห็นว่า อเล็กซานเดอร์ผู้พิชิตโลก เมื่อออกจากโลกนี้ก็จากไปด้วยมือเปล่า” ชายผู้เคยกำโลกไว้ในมือ ในที่สุดกลับพบว่า มือของเขากำอะไรไปไม่ได้เลย

แต่คริสตชนต้องเพิ่มประโยคสำคัญอีกประโยคหนึ่งว่า เราออกจากโลกนี้ไปด้วยมือเปล่า แต่เราไม่จำเป็นต้องจากไปด้วย หัวใจที่ว่างเปล่า

มือของเราเอาทรัพย์สินไปไม่ได้ แต่หัวใจนำความรักที่ได้มอบไว้ไปเข้าเฝ้าพระเจ้าได้ ตำแหน่งเอาไปไม่ได้ แต่ความดีที่ทำแก่ผู้ต่ำต้อยจะติดตามเราไป

บ้านเอาไปไม่ได้ แต่คนที่เคยได้รับการต้อนรับในบ้านของเรา จะเป็นพยานถึงเราได้

3 คำเตือนสำหรับพระศาสนจักร

พระวาจาตอนนี้ไม่ได้เตือนเพียงโลกภายนอก แต่เตือนพระศาสนจักรด้วย เราอาจทำกิจกรรมมากมาย ประชุมมากมาย สร้างวัดอาคารใหญ่โต และมีโครงการไม่รู้จบ แต่ยังคงถามว่า ทั้งหมดนี้ทำให้ผู้คนได้พบพระเยซูเจ้าจริงหรือไม่?

พระศาสนจักรอาจมีปฏิทินแน่น แต่หัวใจว่างเปล่า
 อาจมีพิธีกรรมงดงาม แต่ไม่มีความเมตตาต่อคนที่บาดเจ็บ
 อาจรักษารธรรมประเพณีทุกอย่าง แต่ลืมพระเจ้าผู้ทรงเป็นหัวใจของธรรมประเพณีนั้น
 อาจหวังว่าใครนั่งตรงไหน แต่ไม่เคยถามว่าเหตุใดคนยากจนจึงไม่มีที่นั่ง

กิจกรรมของพระศาสนจักรจะกลายเป็น “hevel” หากทำเพื่อชื่อเสียง การแข่งขัน หรือ
 การรักษาหน้า แต่แม้การกระทำเล็กน้อย เช่น การเยี่ยมคนป่วย การรับฟังคนสิ้นหวัง
 หรือการให้อภัยคนที่ทำร้ายเรา จะมีคุณค่านิรันดร์ หากทำด้วยความรักต่อพระเจ้า

4 อยากเล่าเรื่องราวให้ฟังอีกเรื่อง

ชายคนหนึ่งทำงานหนักมาตลอดชีวิตจนร่ำรวยมาก ก่อนตาย เขาอธิษฐานว่า “พระเจ้า
 ครับ ขออนุญาตให้ผมนำทองคำขึ้นสวรรค์ไปด้วยสักกระเป๋าก็คงได้ครับ ผมทำงานเพื่อมัน
 มาทั้งชีวิต” ในที่สุด ทูตสวรรค์ยอมให้เขานำไปหนึ่งกระเป๋าก็คงได้ครับ เมื่อไปถึงประตูสวรรค์
 นักบุญเปโตรเปิดกระเป๋าดูแล้วถามด้วยความประหลาดใจว่า “คุณอุทิศสำหรับชนของหนัก
 มาตั้งไกล เพื่อนำวัสดุปูนมาทำไม?”

เพราะในพระคัมภีร์ มหานครเมืองสวรรค์มีถนนที่เป็นทองคำ! สิ่งที่มีมนุษย์ถือว่าล้ำค่า
 ที่สุด อาจเป็นเพียงวัสดุปูนในสายพระเนตรของพระเจ้า

ข้อคิดคือว่า เราใช้ทั้งชีวิตสะสมสิ่งที่บนสวรรค์ไม่มีใครแย่งกันเลย แต่กลับละเลยสิ่งที่มี
 ค่าต่อพระเจ้า ได้แก่ ความรัก ความซื่อสัตย์ ความเมตตา และหัวใจที่บริสุทธิ์

สรุปภาพรวมข้อคิดจากบทอ่านที่หนึ่ง

ทุกสิ่งล้วนผ่านไปจริง ความหนุ่มสาวผ่านไป สุขภาพเปลี่ยนแปลง ตำแหน่งหมดวาระ
 เสี่ยงปรบมือเจียบลง แม้ชื่อของเรา วันหนึ่งก็อาจไม่มีใครจดจำ แต่สิ่งหนึ่งจะไม่สูญหาย
 คือสิ่งที่เราทำด้วยความรักในพระเจ้า

วันนี้จึงอย่าถามเพียงว่า “ฉันประสบความสำเร็จแค่ไหน?” แต่ให้ถามว่า “ฉันรักมากขึ้น
 หรือยัง?”

อย่าถามเพียงว่า “ฉันมีเหลือเท่าไร?” แต่ถามว่า “ฉันแบ่งปันไปเท่าไร?”

อย่าถามเพียงว่า “คนอื่นจดจำฉันหรือไม่?” แต่ถามว่า “พระเจ้าทรงพบภาพลักษณ์ของ
 พระองค์ในตัวฉันหรือไม่?”

หากชีวิตอยู่ห่างจากพระเจ้า ต่อให้เราทำทุกสิ่ง ทุกสิ่งก็กลายเป็น “ไอหมอก”

แต่หากชีวิตอยู่ในพระเจ้า แม้สิ่งเล็กน้อยที่สุดก็มีคุณค่านิรันดร์

เพราะในที่สุด เราไม่ได้เกิดมาเพื่อกำโลกไว้ในมือ แต่เพื่อวางชีวิตไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง แต่ความรักที่ยั่งยืนอยู่ในพระเจ้า—ไม่มีวันสูญสิ้น

รำพึงไตร่ตรองจาก พระวรสารบันทึกโดยนักบุญลูกา 9:7-9

“อยากเห็นพระเยซูเจ้า—แต่ไม่อยากเปลี่ยนแปลงชีวิต”

พระวรสารวันนี้สั้นมาก แต่เปิดเผยความลับอันน่าสะพึงของหัวใจมนุษย์ พระเจ้าเฮโรด ได้ยินเรื่องอัศจรรย์ที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำ จึงรู้สึกสับสน เพราะประชาชนบางคนกล่าวว่า ยอห์นผู้ทำพิธีล้างกลับคืนชีพแล้ว บางคนว่าเอลียาห์มาปรากฏ และบางคนว่าประกาศในอดีตกลับคืนชีพ เฮโรดจึงกล่าวว่า “ยอห์นผู้ทำพิธีล้างหรือ? เราตัดศีรษะเขาไปแล้ว คนที่เราได้ยินเรื่องราวเหล่านี้เป็นใครกัน?” แล้วเฮโรดก็ “พยายามจะพบพระองค์”

พึงเห็น ๆ เหมือนเป็นข่าวดี เฮโรดอยากพบพระเยซูเจ้า แต่ปัญหาคือ เขาไม่ได้ต้องการพบพระเยซูเจ้าเพื่อกลับใจ เขาเพียงต้องการเห็นสิ่งแปลกประหลาด ต้องการรู้ว่าพระเยซูเจ้าเป็นใคร และอาจหวังจะเห็นพระองค์ทรงทำอัศจรรย์สักครั้ง

เขาอยากเห็นพระเยซูเจ้าด้วยสายตา แต่ไม่ยอมเปิดหัวใจให้พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเข้าไปภายในตน

1. มโนธรรมที่ถูกฝัง แต่ยังไม่ตาย

เหตุใดเมื่อเฮโรดได้ยินเรื่องพระเยซูเจ้า เขาก็นึกถึงยอห์นผู้ทำพิธีล้างทันที? เพราะคนที่เขามารู้จักแล้ว ยังพุดอยู่ในมโนธรรมของเขา

เฮโรด อันติปาส ไม่ใช่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่อย่างเฮโรดมหาราชผู้เป็นบิดา แต่เป็นผู้ปกครองแคว้นกาลิลีและเพอเรีย เขานำเฮโรเดียส ภรรยาของน้องชาย มาเป็นภรรยาของตน ยอห์นผู้ทำพิธีล้างกลับบอกความจริงแก่เขาว่า “ท่านไม่มีสิทธิ์รับนางมาเป็นภรรยา” ดังนั้นเฮโรดจึงจับยอห์นขังคุก และต่อมาก็สั่งตัดศีรษะท่าน

โยเซฟัส นักประวัติศาสตร์ชาวยิวในคริสต์ศตวรรษแรก บันทึกว่า ยอห์นถูกคุมขังและประหารที่ป้อม มาคาเอรุส ทางตะวันออกของทะเลตาย ซากป้อมแห่งนี้ยังคงปรากฏอยู่จนถึงปัจจุบัน

ลองจินตนาการดู เฮโรดมีวัง มีกำแพง มีทหาร และมีอำนาจสั่งประหารชีวิตคน แต่ไม่มีกำแพงใดป้องกันเสียงของมโนธรรมได้ เขาตัดศีรษะยอห์นได้ แต่ตัดความจริงที่ยอห์นพุดไม่ได้ เขาสั่งให้ประกาศกเงิบได้ แต่สั่งให้มโนธรรมของตนเองเงิบไม่ได้

นี่เป็นบทเรียนสำหรับเราทุกคน บาปที่เราไม่ยอมสารภาพไม่ได้หายไป เพียงเพราะเราไม่พูดถึงมัน ความผิดที่เราไม่ยอมแก้ไขไม่ได้หมดไป เพียงเพราะเวลาผ่านไป มันอาจซ่อนอยู่ลึกๆ แต่เมื่อมีบางสิ่งมากระทบ มันจะกลับมาถามเราว่า “สิ่งที่เธอทำกับความจริงนั้น เธอจัดการอย่างไร?”

2. ความอยากรู้อยากเห็นไม่เท่ากับความเชื่อ

เฮโรด “พยายามจะพบพระเยซูเจ้า” แต่การอยากเห็นพระเยซูเจ้ายังไม่เพียงพอ เพราะมีหลายวิธีที่มนุษย์มาหาพระองค์ บางคนมาหาพระเยซูเจ้าเพื่อให้พระองค์รักษา, บางคนมาเพื่อหาเหตุจับผิด, บางคนมาเพื่อดูอัศจรรย์, แต่ศิษย์แท้มาหาพระองค์เพื่อฟัง แล้วเปลี่ยนแปลงชีวิต

วันนี้เราอาจเป็นเหมือนเฮโรดโดยไม่รู้ตัว เราสนใจคำสอนที่สนุกๆ เรื่องอัศจรรย์ คำทำนาย หรือข่าวน่าตื่นเต้นเกี่ยวกับศาสนา แต่เมื่อพระวาจาแตะถึงเงินทอง การกระทำที่ไม่ถูกต้อง การให้อภัย ความซื่อสัตย์ หรือการเสียสละ เรากลับไม่อยากรับฟัง

- เราต้องการพระเยซูเจ้าผู้ทำให้รู้สึกดี แต่ไม่ต้องการพระเยซูเจ้าผู้เรียกร้องให้กลับใจ
- เราอยากได้พระพรของพระองค์ แต่ไม่ยอมให้พระองค์แตะต้องบาปในตัวเรา
- เราอยากเห็นอัศจรรย์ แต่ไม่อยากเป็นคนใหม่

3. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร

พระวรสารวันนี้ยังถามพระศาสนจักรว่า เราช่วยให้ผู้คน “พบพระเยซูเจ้า” หรือเพียงทำให้เขา “ได้ยินเรื่องพระเยซูเจ้า”? คนในโลกปัจจุบันได้ยินเรื่องคริสต์ศาสนามากมายจากข่าวและสื่อออนไลน์ แต่เขาจะพบพระเยซูเจ้าได้จริง ๆ เมื่อพบพระศาสนจักรที่อ่อนโยนต่อผู้บาปเจ็บ กล้าพูดความจริงโดยไม่เหยียดหยาม และยอมรับผิดเมื่อทำผิด

หากเราประกาศเรื่องความรัก แต่ภายในชุมชนเต็มไปด้วยการแบ่งพรรคแบ่งพวก ผู้คนจะได้ยินชื่อพระเยซูเจ้า แต่ยังไม่พบพระองค์, หากเรามีพิธีกรรมสง่างาม แต่ไม่เหลือวแลคนยากจน, ผู้คนอาจเห็นศาสนา แต่ยังไม่เห็นพระเยซูเจ้า

หากผู้นำศาสนจักรเรียกร้องให้ผู้อื่นกลับใจ แต่ไม่เคยยอมให้พระวาจาตรวจสอบตนเอง เราก็กำลังเดินตามทางของเฮโรด

4. อยากเล่าเรื่องให้ฟัง

ชายคนหนึ่งแอบเข้าไปขโมยของในบ้านตอนกลางคืน ขณะที่กำลังรื้อค้น เขาได้ยินเสียงพูดว่า “พระเยซูเจ้ากำลังมองแกอยู่นะ” เขาตกใจ หันซ้ายหันขวา แต่ไม่เห็นใครที่ชื่อเยซูเลยนิ เขาจึงค้นของต่อ แล้วเสียงเดิมาก็ดังขึ้นอีก “พระเยซูเจ้ากำลังมองแกอยู่นะ” เขาเปิดไฟฉายดู จึงเห็นนกแก้วอยู่ในกรง เขาถอนหายใจแล้วถามว่า “แกชื่ออะไร?” นกแก้วตอบว่า “โมเสส” ขโมยหัวเราะ “เจ้าของบ้านแบบไหนกัน ตั้งชื่อนกแก้วว่าโมเสส?” นกแก้วตอบว่า “ก็เป็นเจ้าของบ้านคนเดียวกับที่ตั้งชื่อสุนัขร็อตไวเลอร์ตัวใหญ่ซึ่งยืนอยู่ข้างหลังแก้วว่า ‘พระเยซูเจ้ากำลังมอง’ นั่นแหละ!”

ข้อคิดเรื่องนี้มีคำถามจริงจังซ่อนอยู่ บางครั้งเรากลัวเมื่อคิดว่า “มีใครกำลังมองเรา” แต่ความเชื่อไม่ได้สอนให้เราหวาดกลัวพระเยซูเจ้าเหมือนสุนัขเฝ้าบ้าน พระองค์ทอดพระเนตรเรา ไม่ใช่เพื่อจ้องจับผิด แต่เพื่อช่วยเราก่อนที่บาปจะทำลายชีวิตเรา

เฮโรดได้ยินเสียงเตือนแล้ว แต่ไม่กลับใจ เขาอยากเห็นพระเยซูเจ้าในฐานะสิ่งบันเทิง จนในที่สุด เมื่อได้พบพระเยซูเจ้าจริง ๆ ในระหว่างการพิจารณาคดี เขาก็เพียงหวังจะเห็นอัศจรรย์ เมื่อพระเยซูเจ้าไม่ทรงแสดงอัศจรรย์ให้ดู เขากลับเยาะเย้ยพระองค์

นี่คือโศกนาฏกรรมของเฮโรด เขาอยู่ใกล้พระเยซูเจ้ามาก แต่ไม่เคยพบพระองค์อย่างแท้จริง

สรุปข้อคิดจากพระวรสาร

วันนี้อย่าเพียงถามเหมือนเฮโรดว่า “พระเยซูผู้นี้เป็นใคร?” แต่จงถามต่อว่า “**เมื่อฉันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นใคร ฉันจะเปลี่ยนแปลงอะไรในชีวิต?**”

ขอให้เรากล้าฟังเสียงมโนธรรม กล้ายอมรับความจริง และกล้าเปิดบาดแผลชีวิตให้พระเยซูเจ้าทรงรักษา เพราะคนที่พบพระเยซูเจ้าอย่างแท้จริง จะไม่เพียงได้รับคำตอบเกี่ยวกับพระองค์ แต่จะได้รับชีวิตใหม่จากพระองค์ อย่าให้เราเป็นคนที่ยากเห็นอัศจรรย์ แต่จงเป็นคนที่ยอมให้พระเยซูเจ้าทรงทำอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด คือการเปลี่ยนหัวใจเก่าของเราให้เป็นหัวใจดวงใหม่

วันนี้ที่วัดคอนเซ็ปชัญ สามเสน จลองแม่พระไถ่ทาส หรือ “แม่พระชนมจิน”

วันที่ 24 กันยายนของทุกปี ชุมชนวัดคอนเซ็ปชัญ สามเสน หนองแม่พระไถ่ทาส หรือ ***Our Lady of Ransom / Our Lady of Mercy*** ชาวบ้านเรียกตามสำเนียงเดิมว่า **แม่พระเดแมร์เซเด** และเรียกอย่างอบอุ่นแบบไทยๆ ว่า “**แม่พระขนมจีน**”

ประวัติแม่พระไถ่ทาส

ความศรัทธานี้มีรากมาจากประเทศสเปนในคริสต์ศตวรรษที่ 13 สมัยนั้นเกิดสงครามและการจับผู้คนไปเป็นเชลยจำนวนมาก ตามธรรมเนียม **นักบุญเปโตร โนลัสโก** ได้รับแรงบันดาลใจจากพระแม่มารีย์ให้ก่อตั้งคณะนักบวชเพื่อรวบรวมเงินทองไปไถ่ตัวคริสตชนที่ถูกจับเป็นทาส คณะนี้เรียกว่า คณะแม่พระแห่งพระเมตตา หรือ **Mercedarians**

สมาชิกคณะมิได้เพียงหาเงินไถ่เชลยเท่านั้น แต่ยังปฏิบัติว่า หากจำเป็นและไม่มีทางอื่น พวกเขาพร้อมจะมอบตนเองเป็นตัวประกันแทนผู้ถูกจองจำด้วย งานฉลองจึงถูกกำหนดไว้ในวันที่ 24 กันยายน และแพร่หลายไปในหลายประเทศ แม้ปัจจุบันจะไม่ได้อยู่ในปฏิทินสากลของพระศาสนจักรเหมือนในอดีต แต่ยังคงได้รับการฉลองในหลายท้องถิ่นและในคณะเมอร์เซดาเรียน

แม่พระไถ่ทาสมาถึงสามเสนได้อย่างไร?

ในปี ค.ศ. 1785 ตรงกับสมัยรัชกาลที่ 1 **คุณพ่อลึงเยอนัวส์** ได้นำคริสตชนจากกัมพูชาเข้ามาลี้ภัยในสยาม ในกลุ่มนั้นมีทั้งชาวโปรตุเกสประมาณ 450 คน และชาวเขมรประมาณ 100 คน เข้ามาตั้งถิ่นฐานบริเวณวัดคอนเซ็ปชัญ สามเสน ในอดีตวัดแห่งนี้เคยได้รับการเรียกว่า “**วัดเขมร**”

ชุมชนผู้อพยพได้นำพระรูป แม่พระไถ่ทาส มาด้วย จึงเกิดธรรมเนียมฉลองวันที่ 24 กันยายน สืบทอดกันมาตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18

ตำนานเรื่องที่ไมยอมเคลื่อน

มีเรื่องเล่าสืบทอดกันมาว่า เมื่อสถานการณ์สงบลง ชาวเขมรบางส่วนต้องการเดินทางกลับบ้าน และตั้งใจจะอัญเชิญพระรูปแม่พระกลับไปด้วย แต่เมื่อเรือที่ประดิษฐานพระรูปแล่นออกจากวัดไปได้ไม่นาน เรือกลับหยุดนิ่ง แม้จะเพิ่มคนช่วยกันแจวก็ไม่ขยับ

เมื่อทดลองหันเรือกลับมายังวัดคอนเซ็ปชัญ เรือกลับแล่นได้อย่างง่ายดาย แต่เมื่อหันออกไปอีกก็หยุดนิ่งเช่นเดิม ชาวบ้านจึงเชื่อว่า แม่พระทรงประสงค์จะประทับอยู่กับลูกหลานของชุมชนนี้ จึงนำพระรูปกลับมาประดิษฐานที่วัดคอนเซ็ปชัญตราบนานทุกวันนี้ เรื่องนี้เป็นตำนานความศรัทธาของชุมชน มิใช่หลักฐานประวัติศาสตร์ที่พิสูจน์ได้ ทุกส่วน แต่เป็นตำนานเล่าขานที่บอกความจริงฝ่ายจิตใจว่า ในยามที่ประชาชนต้องพลัดบ้าน หนีสงคราม และสูญเสียทุกสิ่ง พวกเขายังเชื่อว่าแม่พระไม่ทอดทิ้ง แต่ทรงเลือกอยู่กับผู้ลี้ภัยและผู้ทุกข์ยาก

เหตุใดจึงเรียกว่า “แม่พระขนมจีน”?

เมื่อถึงวันฉลอง ชาวบ้านจะมาร่วมมิสซาและนำอาหารมาแบ่งปันกัน เมนูที่ขาดไม่ได้คือขนมจีนแกงไก่คั่ว ซึ่งเป็นอาหารเก่าแก่ของชุมชน มีทั้งอิทธิพลเขมร โปรตุเกส และวัฒนธรรมอาหารท้องถิ่น เมื่อทำเลี้ยงกันในงานฉลองทุกปี ชาวบ้านจึงเรียกงานนี้ติดปากว่า “วันแม่พระขนมจีน” และเรียกพระรูปด้วยความรักว่า “แม่พระขนมจีน”

ชื่อเรียกนี้ไม่ได้ลดทอนความศักดิ์สิทธิ์ของแม่พระเลย ตรงกันข้าม กลับแสดงให้เห็นว่าความเชื่อคาทอลิกได้ลงรากในวัฒนธรรมของชาวบ้าน จนแม่พระมิได้อยู่ห่างไกลบนสวรรค์ แต่ทรงอยู่ท่ามกลางโต๊ะอาหาร ครอบครัว และการแบ่งปันของชุมชน

ข้อคิด: วันนี้ใครคือ “ทาส” ที่รอการไถ่?

ทุกวันนี้เราอาจไม่มีตลาดค้าทาสเหมือนในอดีต แต่คนจำนวนมากยังคงตกเป็นทาสในรูปแบบใหม่ บางคนเป็นทาสของหนี้สิน, บางคนเป็นทาสของยาเสพติดและการพนัน, บางคนเป็นทาสของความเกลียดชัง, บางคนเป็นทาสของอดีตที่ไม่อาจให้อภัยตนเอง, บางคนถูกค้ำมนุษย์ ถูกเอารัดเอาเปรียบ หรือถูกกักขังอยู่ในความโดดเดี่ยว

การฉลองแม่พระไถ่ทาสจึงไม่ได้เชิญเราเพียงมาขอให้แม่พระช่วยปลดโซ่ตรวนของเรา แต่ยังถามว่า “วันนี้ เราพร้อมช่วยปลดโซ่ตรวนของใครบ้าง?”

บางครั้งเราอาจไม่มีเงินมากพอจะไถ่ชีวิตใคร แต่เราสามารถช่วยไถ่คนหนึ่งออกจากความสิ้นหวังด้วยการรับฟัง ช่วยไถ่คนหนึ่งจากความโดดเดี่ยวด้วยการไปเยี่ยม ช่วยไถ่คนหนึ่งจากความอับอายด้วยการให้อภัย และช่วยไถ่คนหนึ่งด้วยอาหารหนึ่งจาน

ขนมจีนในวันฉลองจึงมิใช่เพียงอาหารประจำวัน แต่เป็น พระวรสารที่รับประทานได้ เพราะเส้นขนมจีนจำนวนมากถูกนำมาวางรวมกันในจานเดียว เหมือนผู้คนที่มีความเชื่อชาติและประวัติแตกต่างกัน แต่แม่พระทรงรวบรวมให้กลายเป็นครอบครัวเดียวกัน

แม่พระไถ่ทาสไม่ได้ถามเราว่า “วันนี้รับประทานขนมจีนอัมหรือยัง?” แต่ทรงถามว่า “เมื่อเธออัมแล้ว เธอยังมองเห็นคนที่กำลังหิว คนที่ถูกจองจำ และคนที่ไม่มีใครรักหรือไม่?”

ข้าแต่แม่พระไถ่ทาส โปรดช่วยปลดปล่อยเราจากโซ่ตรวนของบาป ความเห็นแก่ตัว และความเฉยชา เพื่อเราจะได้เป็นเครื่องมือของพระเยซูเจ้า ช่วยนำพี่น้องออกจากความทุกข์ และกลับคืนสู่เสรีภาพของบุตรพระเจ้า

แม่พระไถ่ทาส แม่พระขนมจีนที่รักของชุมชน โปรดภาวนาเพื่อเทอญ อาแมน

ขอพระแม่มารีย์แห่งการไถ่ทาสทำให้พวกเราเป็นอิสระหลุดพ้นจากโซ่ตรวนทุกประเภท

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอร์จัน ลาดพร้าว กรุงเทพฯ